

Dan kada su nacisti zabranili sindikate u Nemačkoj

Drugog maja 1933, nakon velikih antifašističkih protesta, nemačka Nacistička partija je zabranila rad svih sindikata, zaplenila njihovu dokumentaciju, oduzela prostorije i predstavnike progonila i strpala u logore i zatvore. Štrajkovi su proglašeni nelegalnim. Ovo je jedan od prvih poteza nacista koji su na vlast nošli samo nekoliko meseci ranije, u januaru iste godine.

Razumevši važnost i pretnju snage organizovanog radničkog pokreta, koji je u Nemačkoj brojao oko 7 miliona ljudi, i bio jedan od najvećih i najjačih u svetu, ovaj potez nacističke partije značio je dalje učvršćivanje njihove moći i veću kontrolu nad radnicima.

U Duizburgu, četiri zvaničnika sindikata su prebijena na smrt od strane načističkih batinaša u podrumu prostorija koje su pripadale sindikatu. Daleko više predstavnika sindikata je zarobljeno i držano u zatvorima ili koncentracionim logorima, gde su prebijani i mučeni. Iako je većina puštena nako nekoliko nedelja ili meseci, godinama su bili prismotrom Gestapoa, u riziku od ponovnog zatvaranja. Takođe, mnogo istaknutih sindikalista je stavljeno na crnu listu, što je značilo da ne mogu da rade u fabrikama.

Nakon ovoga nacisti su za sve radnike uveli obavezno članstvo u Nemačkom radničkom frontu (DAF), koji je preuzeo imovinu sindikata. Kroz program "Snaga kroz radost" koji je organizovao obavezne aktivnosti za radnike u slobodno vreme, kao sportske manifestacije, DAF je sprovodio plan onemogućavanja slobodnog vremena za aktivizam koji bi bio usmeren protiv države. DAF je i širio nacističku propaganda, a jevrejima je bilo zabranjeno članstvo. Za dve godine, 20 miliona radnika je prisilno učlanjeno u DAF, a nacistički

zvaničnici su određivali uslove rada, zamrzli su plate, a radna nedelja je povećana za 20% u samo par godina.

Moramo razumeti da su ovi i ovakvi potezi nacističke vlasti bili pozdravljeni i svesrdno podržani od strane nemačkih korporacija i konzervativnih političara koji su prethodnih 20 godina strahovali od socijalističke revolucije. Oni su ti koji su zahtevali potpuno ukidanje sindikata za koje su strahovali da su postali previše moćni. Upravo ovo su razlozi zbog kojih je nacistička partija dobila pomoć od vladajućih elita kako bi došla na vlast i zbog čega je prva stvar koju je uradila na vlasti bio progon sindikalista i uništavanje radničkog pokreta. Do 1945, hiljade sindikalista su progonjeni i zatvarani, mučeni, pogubljeni ili poslani u koncentracione logore.

Poraz nacističke partije i oslobođenje Nemačke 1945. značili su i pobedu radničke klase širom sveta.

Izvor: <https://neu.org.uk/media/3056/view>